

Skutečnost = dění

Pokud obsah (význam) slova „skutečnost“ redukuje tak, že za skutečné považujeme pouze to, co se děje, má nebo může to mít vcelku dobrý smysl, ale musíme si být vědomi toho, že tím bez dostatečného důvodu škrtáme jako neskutečné to, co se nikdy nemůže „stávat“, co nikdy nemůže „nastávat“, tj. stávat se jsoucí (= dějící se) skutečností. Pokud si této skutečnosti zůstáváme vědomi, můžeme trvat na tom, že to, „co“ se děje, je pouhá nijak neintegrováná změna, nebo že to je změna integrovaná v nějakou událost, která má své hranice, tj. zejména svůj počátek a konec v čase. Tyto hranice (meze) musí tedy být takové události „vlastní“, tj. nemohou být stanovovány zvnějška (pozorovatelem, tj. námi), ale musí si je „ukládat“ sama událost. Pokud si je sama událost více či méně zřetelně neukládá, může mít sice lepší nebo horší smysl, když je my nějak stanovíme, abychom se v jinak neintegrovaném nebo jen jinak (tj. v jiných souvislostech a aspektech) integrovaném dění lépe vyznali, ale zásadně musíme vždy co nejbedlivěji rozlišovat, kým (nebo čím) jsou ony „hranice“ či „meze“ událostí ustavovány a garantovány. A právě podle toho můžeme (a vlastně musíme) dělat principiální rozdíl mezi událostmi pravými a nepravými (a také rozdíl mezi děním událostním a neudálostním).

(Písek, 150621-2.)